

[Handelsministeren.]

fortsætte sin hidtidige fremgangsmåde, som efter min opfattelse ligger fuldt inden for rammerne af avancestoplovgivningen, og som samtidig synes mig at stemme med god fornuft.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lene Christensen* til handelsministeren:

„Finder ministeren det i overensstemmelse med lovgivningen, når visse restauranter tager forskellig entré for udlændinge og danskere?“

Lene Christensen: Jeg vil gerne spørge, om handelsministeren finder det rimeligt, at visse restauranter opkræver særlig entré for udlændinge og ikke for danskere. Jeg er overbevist om, at ministeren er bekendt med de konkrete tilfælde, der her er tale om, da det har været behandlet i pressen i mere end et halvt år. For mig er der ingen tvivl om, at der her er tale om en alvorlig diskrimination, og helt uantageligt vil det være, hvis det rammer danske statsborgere fra Grønland. Det er jo sådan, at den gældende lovgivning ikke kan hindre denne forskelsbehandling, men jeg vil spørge, om ministeren har gjort sig overvejelser om, hvordan man kan sætte en stopper for disse urimeligheder.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Fru Lene Christensens spørgsmål, som det hidtil har været stillet over for mig, er formuleret således, at jeg kun spørges om, hvorvidt jeg finder det i overensstemmelse med lovgivningen, når visse restauranter tager forskellig entré for udlændinge og danske. Dette spørgsmål kan jeg i og for sig let besvare, idet der med den nugældende lovgivning ikke er noget ulovligt i at differentiere entrébetalingen. Den lovgivning, der kan komme i betragtning, må være beværterlovgivningen, idet monopollovgivningen kun kan komme ind i billedet, såfremt der er tale om aftaler.

En differentiering i betalingen behøver i og for sig ikke at være af det onde. Jeg må måske erindre om det klassiske tilfælde, at børn og soldater kan gå gratis ind eller ind for halv betaling. Så der kan også være gode sider ved det. Når der derimod — og jeg

forstår, at det er det, fru Lene Christensen peger på — differentieres for at kunne diskriminere mod personer af en anden race eller nationalitet, er jeg særdeles meget enig i, at der er tale om en højst uheldig og beklagelig foreteelse.

Imidlertid tages der normalt kun entré i virksomheder, der har opnået særlige tilladelser, nemlig til dans, musik, optræden osv. Sådanne særlige tilladelser kan ifølge beværterlovens § 23 kun gives for ét år ad gangen, og hvis en restaurant bruger entrébetalingen som diskriminationsmiddel, ville jeg ikke finde det urimeligt, hvis fornyelse af tilladelsen af vedkommende myndighed — der mig bekendt er politiet — blev nægtet.

Lene Christensen: Jeg takker ministeren for besvarelsen. Jeg har med glæde konstateret, at efter at jeg har gjort nærmere rede for, hvilket problem jeg nøjagtigt ville pege på, har ministeren den samme opfattelse som jeg, at det er urimelige forskelsbehandlinger, der finder sted i disse restaurationer.

Jeg ser derefter frem til, at ministeren vil sørge for, at der måske kommer et forslag frem, der kan forhindre gentagelser af den slags.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg skal gerne se på, hvor stor min myndighed er over for politiet i den henseende, men jeg ville gerne give et lille yderligere svar.

Forholdet er det, at der sidder en beværterlovskommission, som allerede nu har overvejet, om man skulle indføre en særlig bestemmelse med sigte på at forhindre diskrimination inden for restaurationslivet. Udvalgets foreløbige standpunkt har været det, at spørgsmålet om diskrimination burde løses på en bredere basis gennem det udvalg, som justitsministeriet har nedsat i 1966 til overvejelse af, hvilke lovændringer der bør gennemføres med henblik på Danmarks ratifikation af FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination. Jeg tror personligt, at det var heldigst at afvente dette udvalgs slutresultat og så håbe på, at der efter den offentlighed, der her er tilvejebragt om spørgsmålet, vil blive skredet ind af de relevante myndigheder, som jeg vil tro har lyst til det.

Hermed sluttede spørgsmålet.